

Még az iskola padját koptatja Noémi, de máris komoly zenei sikereket tudhat maga mögött. A [Pécsi Művészeti Gimnázium és Szakközépiskola](#) tanulójaként számos hazai és külföldi megmérettetésen szerepelt igen előkelő helyen, nagy szorgalommal és odaadással készül a zenei pályára, amely minden bizonnyal hosszú és sikeres lesz. Legközelebb a Zene Ünnepe, június 21-én hallhatjuk játékát, amikor a

[Mesterek és tanítványaik](#)

sorozatban nem kisebb megtiszteltetés éri, hogy a

[Pannon Filharmonikusok](#)

kíséretével adhat elő egy művet.

A képen Noémi mellett balról Szendrői Zsuzsanna tanárnő látható.

Amikor megláttam Noémit, rögtön ismerősnek tűnt, aztán ki is derítettük közösen, hogy idén tavasszal a Rotary Club díjátadóján, mint kitüntetett vett részt, ahonnan én is tudósítottam. De ne szaladjunk ennyire előre, hiszen a zenei pályafutása ennél jóval korábban kezdődött és nem is igazán Pécsett.

- Első kérdésem is ehhez kapcsolódik - mikor kezdett el a zenével behatóbban foglalkozni?
- Eredetileg Bajáról származom és a történetben egészen óvodás koromig kell visszanyúlni, amikor is a szüleim háromévesen észre vették, hogy milyen tisztán énekelek. Ennek hatására a helyi zeneóvodába íratlak engem, ahová két évig jártam. Ekkor felröppent a hír, hogy a csoport esetleg megszűnik. Kicsit előre menekülve, hogy ezt elkerüljük, kinéztem magamnak egy hangszert, a választásom ekkor a csellóra esett. Azért erre, mivel a zeneoviban a két tanárom közül az egyik ezen a hangszeren játszott, míg a másik hegedűs volt. Nekem akkor a cselló jobban tetszett. Ezzel párhuzamosan elkezdtem zongorázni és az általános iskola első osztályában a furulyázás is foglalkoztatott egy ideig. Ezek közül a zongora maradt meg hosszútávon, a mai napig játszom a hangszeren, egyébként a középiskolában vizsgáznom is kell zongorajátékból.
- A furulya azért már fúvós hangszer, ha nem is a szaxofon családjába tartozik. Meddig tartott ez a szakasz?
- Néhány évig furulyáztam, majd a tanárom javasolta, hogy válasszak egy másik fúvós hangszert, amely a klarinét lett. Egy évig tanultam ezen a hangszeren, de ekkor fedeztem fel a szaxofont, amelynek a fújási elve hasonló a klarinétéhoz.
- Gondolom a könnyűzenében és a dzsesszben betöltött szerepe miatt volt vonzóbb ez a hangszer?
- Nem, igazán nem vonz sem a könnyűzene, sem a dzsessz, a komolyzene az, ami érdekel.

Valamennyire persze kell ilyen szerzeményeket is játszanom, de szerencsére egyre több komolyzenei művet írnak szaxofonra. Ezen a hangszeren már egy magántanárnál képeztem magam, majd mivel szerettem volna még magasabb szintre eljutni a hangszeres játékban, ezért a zeneiskolába mentem tanulni. Négy év alatt öt tanárom is volt, ez jelzi, hogy a hangszer még nincs igazán azon a polcon, ahová való. Hetedikes voltam, amikor anyukám észre vette, hogy a Pécsi Művészeti Szakközépiskola nyári táborát hirdeti, ráadásul úgy tűnt, hogy lesz ott szaxofon tanár is. Rábeszélte, hogy menjek el oda, ahol megismerkedtem Szendrői Zsuzsannával, aki most is a tanárom és már ott a táborban is nagyon szimpatikus volt nekem. Amikor innen hazamentem, elhatároztam, hogy az általános iskola utolsó évében beleerősítek a hangszeres zene tanulásába és felvételizek Pécsre a művészetibe.

- Nyilván a tanárnő is biztatta erre a táborban?
- Igen, mivel neki az tetszett bennem, hogy amit ő mondott nekem, azt én nagyon pontosan próbáltam megvalósítani. Nem kellett ötször-hatszor elmagyarázni, egyből megértettem mit akar. Már ekkor jó kapcsolat alakult ki köztünk. A rá következő évben ketten jelentkezünk erre a hangszerre a középiskolába és szerencsém volt, mert engem vettek fel.
- Azért ez nem volt véletlen, úgy tudom még zeneiskolásként is kapott díjakat?
- Valóban, Szombathelyen egyszer ezüst, majd kétszer arany minősítést szereztem regionális versenyeken.
- Első osztályban akadtak-e nehézségei?
- Mivel nem szaxofon tanárok tanítottak engem Baján, ezért elsőben meglehetősen sokat kellett foglalkoznom a szájtartással, vagy a kéztartással, de azért ez is megoldódott egy idő után. Talán ennek köszönhetően is másodikban a tanárommal, Zsuzsa nénivel és két felsőbb évfolyamra járó fiúval csináltunk egy szaxofon kvartettet. Még a városban is adtunk koncertet. A két fiút később felvették külföldi egyetemekre, így ez a formáció megszűnt. Ez után szintén a tanárommal és a férjével, aki harsonás, alakítottunk egy triót, amellyel még Szarajevóba is eljutottunk. Fellépéseinken, a barokkon keresztül a dzsesszig játszottunk több zenei stílust.
- Az idei évhez több siker is fűződik.
- Tavaly Szlovéniában jártam egy nyári szaxofon táborban, amelyből adódott, hogy meghívtak egy ifjúsági versenyre idén januárban. A szlovéniai Koperben rendezett „Saksistra” III. Nemzetközi Szaxofonversenyen II. helyezést értem el, majd márciusban, Győrben az Országos Szaxofonversenyen első díjat vehette át a klasszikus kategóriában. Mindezek után jött a felkérés a Pannon Filharmonikusoktól, hogy a Zene Ünnepeén én is játsszak a zenekarral a Mesterek és tanítványaik sorozatban. Egy öt tételes darabot választottam, Paule Maurice: Tableaux de Provence művét, amelyből a 3-4-5. tételt fogom előadni. A mű harmadik tétele egy cigány lány táncáról szól, a negyedikben a szerző emléket állít egy háborúban elesett rokonának, ez egy kicsit szomorkásabb rész, majd az ötödikben pedig egy kecskét jelenítek meg a zene eszközeivel. Nagy megtiszteltetés nekem, hogy ez a kitűnő pécsi zenekar kíséri engem, ez teszi fel a koronát az idei év eseményeire. Egyébként, ha tehetem magam is eljárók a koncertjeikre, nagyon szeretem a játékukat.
- Harmadéves a művészetiben, mit tervez a jövőre nézve, hiszen az utolsó iskolai év hamar elszáll.

- Mindenképpen zenével szeretnék foglalkozni. Amikor Szlovéniában jártam, megismerkedtem egy amszterdami szaxofon tanárral, akihez most ősszel egy meghallgatásra elutazom. Ott kiderül, hogy érdemes-e felvételiznem hozzá jövőre Amszterdamba, a zeneakadémia szaxofon szakára. Nagyon bízom benne, hogy sikerülni fog.